

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 821/2020
22.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ермедина Ћућевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К 113/19 од 28.11.2019. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 19/20 од 23.04.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Сјеници К 113/19 од 28.11.2019. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 19/20 од 23.04.2020. године, тако што Врховни касациони суд окривљеног АА, са личним подацима као у првостепеној пресуди, на основу члана 423. тачка 1) Законика о кривичном поступку,

ОСЛОБАЂА ОД ОПТУЖБЕ

да је:

у стању урачунљивости свестан да је његово дело забрањено неутврђеног дана крајем јануара или почетком фебруара 2018. године, користећи несмотреност приватне тужиле, без знања и одобрења приватне тужиле, истој одузео кључеве од аутомобила марке „...“, производног 1991. године, црне боје, као и саобраћајну дозволу издату од стране ПС ... за ауто „...“, рег. ознаке ... и исто закључао у гаражу и приватну тужилу онемогућио да управља и располаже својим аутомобилом у намери да себи прибави право за које сматра да му припада, чиме би извршио кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ приватни тужилац ББ, да у смислу члана 265. став 3. ЗКП, накнади трошкове кривичног поступка о чијој ће висини првостепени суд одлучити посебним решењем.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сјеници К 113/19 од 28.11.2019. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је истом пресудом на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ. Окривљени је обавезан да на име паушала буџету Републике Србије уплати износ од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења у смислу члана 263. став 1. у вези члана 261. став 2. ЗКП. Приватна тужилја ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу, у смислу одредбе члана 258. став 4. ЗКП, те је одређено да ће одлука о трошковима кривичног поступка бити донета накнадно посебним решењем у смислу члана 262. став 2. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж1 19/20 од 23.04.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА и приватне тужилје ББ, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Ермедин Ћућевић, благовремено је поднео захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело и обавезати приватну тужилју да окривљеном надокнади трошкове кривичног поступка као и трошкове на име састава жалбе и захтева за заштиту законитости у износу од по 33.000,00 динара.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је основан.

По оцени Врховног касационог суда бранилац окривљеног АА, основано указује да је побијаном правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, по питању да ли је дело за које је окривљени оптужен и побијаном правноснажном пресудом оглашен кривим, кривично дело.

Наиме, кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика чини лице које самовласно прибавља неко своје право или право за које сматра да му припада.

Радња извршења кривичног дела састоји се у самовласном прибављању права. Предмет самовласног прибављања је право које припада учиниоцу или за које он

сматра да му припада. За кривицу је потребан умишљај који обухвата свест учиниоца да своје или претпостављено право самовласно прибавља.

Побијаном правноснажном пресудом окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ на штету приватне тужиле ББ, за које дело је и оптужен приватном тужбом приватног тужиоца, а које је према чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде извршено тако што је окривљени „у стању урачунљивости и свестан да је његово дело забрањено, користећи несмотреност приватне тужиле без њеног знања и одобрења од исте одузео кључеве аутомобила означене марке као и саобраћајну дозволу за предметно возило које је закључао у гаражу и тиме приватну тужилу онемогућио да управља и располаже својим аутомобилом у намери да себи прибави право за које сматра да му припада.“

По налажењу овога суда, у цитираном чињеничном опису дела из изреке првостепене пресуде није означено да је окривљени самовласно прибавио своје право или право за које сматра да му припада што је радња извршења као објективно законско обележје кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, већ се само наводи да је окривљени без знања и одобрења приватне тужиле од исте одузео саобраћајну дозволу и кључеве њеног путничког возила, које је закључао у гаражу онемогућивши је да њиме управља и располаже, што је недовољно за постојање предметног кривичног дела.

Надаље, у изреци пресуде није опредељен ни предмет самовласног прибављања окривљеног, односно није наведено које је то своје или претпостављено право окривљени хтео да прибави. Поред тога, изрека пресуде не садржи ни чињенице и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према извршеном делу, с обзиром на то да у истој није наведено да је окривљени поступао са умишљајем који је обухватао свест о томе да му припада право које је самовласно прибавио.

Како се у радњама окривљеног АА, не стичу законска обележја кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, то је доношењем наведене пресуде, на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју повреду се основано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Стога је Врховни касациони суд усвојио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и побијане пресуде је преиначио на основу члана 423. тачка 1) ЗКП, тако што је окривљеног АА, ослободио од оптужбе да је извршио кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. ЗКП.

Како је окривљени АА, ослобођен од оптужбе, то је Врховни касациони суд на основу члана 265. став 3. ЗКП, одлучио да је приватни тужилац дужан да накнади трошкове поступка.

Из изнетих разлога, а на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић